

вѣжа, нѣ стои му са още да знае какво е Християнството, какви длѣжности му налага вѣрата и човѣщината; а таковато знаене са добива съ нпжното учение, що напоява човѣшкия умъ съ истински-християенскпй духъ; прави го да разсѣждава наздраво за сичко що е добро и що е зло и насочва го у правия пѣть на истината.

За това сѣки баща е длѣженъ да възпита своитѣ рожби въ книжно учение; да залѣга, казвамъ, щото отъ малки да привикватъ на добро и да слушатъ сѣвѣтитѣ на по-голѣмитѣ и хитри хора, да обикнѣтъ добродѣтеля, правдата и честността. Съ една рѣчь, каквото посадимъ у дѣцата дордѣ сѣ още малки и глупави, таква плодове ще да бере потомството за подхранване на вѣрата и за сичко що е добро и похвално на човѣщината. Нека бждемъ увѣрени, братия, че длѣжноститѣ на родителитѣ къмъ чедата имъ е голѣма, и че това здание, що са зове училище, трѣбва да е най-свято мѣсто зарадъ насъ; защото дѣцата ако не можѣтъ да научѣтъ нищо у бащиниятъ си домъ, а то баремъ въ училището ще са научѣтъ колко-годѣ за сичко щото имъ трѣбва и какво сѣ длѣжни да правятъ кога порастѣтъ.

Нека да кажемъ, че възрастний човѣкъ съ незнаянето си, или по друга нѣкоя причина са е вдалъ на лошевини; нѣ тогава той не трѣбва да са плаши, като мисли, че му е невъзможно да си отвори пѣть къмъ добродѣтеля. Наистина, че навикѣтъ е лошево нѣщо, и който е привикнѣлъ на ~~на~~ коя годѣ погрѣшка, мъчно може да са отучи; нѣ слава Богу, човѣкъ не е